

KAPITOLA PRVNÍ

Smrt. Tenhle kočár mě vezl přímo na smrt.
„Rose,“ řekla jsem a obrátila se na svou mladší sestru. „Je dle tvého váženého lékařského názoru možné zemřít nudou?“

„Já... Nedokážu si vybavit žádný podložený případ.“

„A co vyčerpáním? Monotónností?“

„Ta by mohla vést k šílenství,“ navrhla Rose.

„A co takhle utopit se v moři nápadníků? Potom, co tě do něj strčila vlastní matka?“

„To by těch nápadníků muselo být opravdu hodně.“

„Teď bys vážně neměla být takhle morbidní, Evelyn,“ vložila se do toho moje matka a dloubala do otce, aby ho probudila. „A rozhodně to není vhodná konverzace k tanci. Dnes večer se musíš bavit.“

„Přikazuješ mi, abych se bavila?“

„Ano, je to ples, ne pohřeb.“

Pohřeb by mi možná byl milejší. Vlastně bych mohla sepsat docela dlouhý seznam věcí, kterým bych dala přednost před účastí na dnešní otravné akci: čistit stáje, cestovat po Evropě, dát si čaj s matčinými deseti nejbližšími přítelkyněmi, cestovat po Evropě, sníst vlastní klobouk a – ach, ano, samozřejmě – cestovat po Evropě. Moje nejlepší přítelkyně Catherine Hardingová v tuhle chvíli nejspíš sledovala nějakou báječnou novou operu ve Vídni a vedle sebe měla volné místo, které mělo být moje. Když jsem však matce skromně a logicky

nadhodila, jak je pro mladou ženu důležité – ne, nutné! – vidět svět, rozšířit si mysl a objevit, pro co má zápal, vůbec ji to nepřesvědčilo.

„Catherine mi psala, že ve Vídni mají úchvatné plesy,“ podotkla jsem.

„Ani na to teď není vhodná chvíle,“ odvětila matka.

„Ale co kdybych dnes ve své nezkušené naivitě přijala nabídku k sňatku od nějakého nemilosrdného darebáka, který mě připraví o všechny peníze a zamkne mě v podkroví?“

„Tak bude lepší, když se to stane tady, a ne na pevnině.“

Kousla jsem se do jazyka, protože nemělo cenu pokoušet se o tom dohadovat dál. Matka by se stejně nenechala přesvědčit a nedovolila by mi vyjet ze země. Místo toho se rozhodla, že mě doprovodí na každý ples v Anglii. Ale k čemu to všechno? Copak někoho opravdu naplňovalo vidat pořád dokola ty samé lidi, opakovat ta samá falešná slova, nic necítit a vyjadřovat toho ještě méně? Dokonce i moje londýnská sezóna byla jako vězení, připadala jsem si jako v pasti té rutiny plesů, večeří, divadelních představení a koncertů, které mi v hlavě všechny splynuly do jedné šmouhy, stejně jako ti povrchní lidé, kteří se jich účastnili. S takovou vervou se snažili nacpat do nějaké role a vyvolávat ten správný dojem, až zapomínali mít nějaké vlastní myšlenky. Jak mám někdy přijít na to, co si vlastně přeju, když trčím v ospalém Bramhurstu?

Vyhlížela jsem z okna a přemýšlela, jestli se mám dnes večer ze všech sil snažit, abych se nebavila, jen proto, abych to matce natřela, nebo jestli jsme pořád ještě dost blízko k domovu, abych mohla prostě vyskočit ze dveří kočáru a skutálet se zpátky z kopce. Od našeho odjezdu se však z ojedinelých kapek deště stala zuřivá průtrž, blýskalo se a hrom pozvedal varovný hlas. Když se kočár zakýval a zpomalil na rozbahněné cestě, hlavou mi bleskla nadějná představa nepřekonatelné povodně, která by nám mohla zahradit cestu. Najednou se kočár s trhnutím zastavil a já jsem začala věřit, že moje modlitby byly vyslyšeny, když kočí zavolal na mého otce:

„Pane! Před námi na cestě stojí kočár! Asi uvízli! Nebude to dlouho trvat!“

Kolíbavě jsme se rozjeli, až jsme spatřili obrys kočáru, stojícího nakřivo napůl ze silnice. Náš kočí zakřičel: „Haló! Můžeme vám nějak pomoci?“

S Rose jsme se namáčkly k titěrnému okénku na její straně a uviděly tři promočené muže – kočího, cestujícího a skoro obra – kteří se snažili vůz vytlačit z rozbahněného příkopu. Když nás uslyšeli, přestali a ten obrovský muž se dotkl okraje klobouku směrem k našemu oknu na pozdrav. Kočár osvětloval jeho opálenou kůži a bledé rty.

Jejich kočí si otřel čelo kapesníkem a otočil se k nám. „Děkuji vám, pane!“ volal a ztěžka oddechoval, zatímco na nás mával, ať jedeme dál. „Jste naprosto v pořádku! Jen dovezte svoje pasažéry na místo! My to zvládneme...“ Zbytek jeho slov zanikl v rachotu a prasknutí dalšího hromu.

Ať už ho přesvědčila vozkova slova nebo bouřka, náš kočí se rozhodl neodporovat a pobídl koně dál. Když jsem se otočila a sledovala, jak se ti tři znovu noří do tmy, zajiskření blesku, které je na okamžik znovu osvětlilo, mi na ně nabídlo poslední pohled. Jejich obrysy se jasně rýsovaly proti jasné bílé trhlině v obloze. Ale můj pohled se nezachytil ani na jednom z nich. Zachytil se na jejich kočáru, který jako by ten obr *zdvihl* ze země a položil zpátky na silnici, než je všechny znovu pohltila temnota.

„Vidělas to?“ zeptala jsem se Rose.

Její překvapeně zvednutá obočí mi k odpovědi stačila. Ale potom se Rose nad tou věcí zamyslela, až se jí sraťlo čelo. „Není ve městě jarmark? Mohl by to být jeden z těch siláků, jak se s nimi všude chlubit.“

„Ale stejně, že by úplně sám uzvedl celý kočár?“

„Evelyn,“ přerušila nás matka. „Nepřeji si už slyšet další historku o tom, že tě tvoje halucinace tak oslabily, že se nemůžeš účastnit –“

„Viděla to i Rose!“

„Ach. Výtečně. Tak to nemusíme riskovat zdraví žádného z našich lokajů, abychom pošetilou chybu toho kočího napravili,“ odušila matka ve své nekonečné laskavosti.

Naše konverzace utichla v burácení bouře, ale vzpomínka na to, jak se ta čtyři kola nepřirozeně vznášela ve vzduchu, mi zůstala před očima, ještě když jsme se po úzké cestě blížili k přeplněnému vchodu do sídla Feydon Hall. Ačkoli pro to určitě existovalo racionální vysvětlení, najednou jsem byla nervózní a dobře známé detaily Feydon Hall mi připadaly zlověstné. Sídlo na vrcholu kopce se tyčilo nad krajinou a přes jeho velkolepé pozemky se výhružně valila hustá oblaka mlhy. Hosty vítaly popraskané kamenné sochy Háda a Chárona, zatímco po každém, kdo si dovilil sejít z cestičky, se natahovaly pokroucené stromy. Vysoké chrlice se sáply po obloze, jako by se snažily upoutat pozornost zlověstného blesku. To bylo absurdní. To už byla moje mysl tak znavená Bramhurstem, že si sama vytvářela gotické výjevy? Takhle nějak to musí probíhat, když se dívka zblázní: je to jediná alternativa nudy.

Zaplašila jsem ty pošetilé představy a následovala Rose a naše rodiče ven z kočáru. Lokajové s deštníky nás vyvedli po schodech ke vchodu a do prosvětlené úchvatné vstupní haly, která udávala tón celému sídlu. Přestože i náš domov byl docela velký a dobře udržovaný, dům sira Winstona v nás vzbuzoval úctu. V plynovém světle se skvěly svěží malby v kontrastu s tmavým obložením stěn. Podlahy pokrývaly orientální koberce a strop sahal do výšin, čímž umožnil existenci balkonu v patře – místu, odkud mohli hosté, jimž scházela témata k hovoru, bezostyšně šmírovat příchozí.

Navzdory obrovským rozměrům hlavního sálu však bylo kvůli návalu elegantních mužů a žen téměř nemožné se zde zorientovat. Vypadalo to na zdaleka největší ples, který naše městečko Bramhurst hostilo za posledních několik let, což bohužel znamenalo, že si nemusím dělat hlavu s mořem nápadníků, ale rovnou s celým oceánem.

Neušli jsme ani tři kroky, když matčin pohled upoutal chlapec ztuhle postávajícím v póze, která byla dokonalou napodobeninou bronzové sochy vedle něj.

Matka se ke mně důvěrně naklonila: „Evelyn, podívej. Nejstarší z Ralstonů. Prý mají úchvatnou sbírku vitrážových oken.“ Ach, ano. Přesně můj typ: škrobený, namyšlený budoucí lord s dokonale odměřenými způsoby, jimiž prokazuje svůj prvotřídní původ.

„Stanovte datum obřadu,“ prohlásila jsem vážným tónem a mávla rukou. „Bezodkladně se za něj provdám.“

Rose se tlumeně zahihňala, matku jsem tím však rozveselila podstatně méně. „Už zase to dětinské chování,“ procedila mezi zuby, aniž změnila zdvořilý úsměv, kterým častovala ostatní hosty. „Měla bys o těch mužích tady začít uvažovat, nebo budeš za pár let toho svého přístupu hluboce litovat.“

„Ano, až budu plakat vedle, bože chraň, jednobarevného okna,“ odvětila jsem s povzdechem.

Zatímco jsme se pomalu prodírali do útrob domu, moje sestra mě chytila za paži a soucitně se na mě usmála. Zdálo se, že Rose je jediná, kdo chápe, jak nesnesitelné pro mě takové večery jsou. Kdyby se mi jenom podařilo přesvědčit matku, aby na to přistoupila, nebo ji dostatečně naštvat, možná by mě zklamaně poslala domů. Znovu jsem se upnula k svému plánu dokázat jí, jak neutěšeně dokážou plesy působit. Na všechny.

Ona však podle všeho měla vlastní plány, jelikož nás okamžitě nasměrovala k siru Winstonovi pod hlavní schodiště. Bodrá povaha našeho hostitele byla vzhledem k jeho kulatému obličejí, objemnému nosu a širokému úsměvu, s nímž zdravil své hosty, každému zřejmá. Pod povrchem však cíhala vychytralost, již většina lidí přehlédla. Byl to Machiavelli, který osnoval sňatky. Hlavně ten můj.

„Moji drazí Wyndhamovi,“ pozdravil nás a rychle na mě mrknul. „Jsem tak rád, že jste mohli dorazit! Já jsem zosobněné zdraví, díky